

Sygn. akt II AKa 121/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Witold Franckiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Ryszard Ponikowski
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marii Walkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2012 r.

sprawy **D. F. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 189 a § 1 k.k.; art. 189 a § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 a § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

B. L.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 189a § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 a § 1 k.k.; art. 157 § 2 k.k.; art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

M. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 29 grudnia 2011 r. sygn. akt III K 388/10

I. **zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. L. w ten sposób, że:**

- 1)
- 1) **uchyla orzeczoną mu w punkcie XXX. części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności;**
- 2) **uznaje, że przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach XVIII. i XXI. części dyspozytywnej stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 21 lipca**

2009 r. na terenie Polski i Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zwerbował W. C. (1) w celu jego wykorzystania do dokonywania kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, wprowadzając go, za pośrednictwem M. P., w błąd co do prawdziwego celu wyjazdu poprzez zaproponowanie mu pracy w hotelu, a następnie zmuszał go do dokonywania przestępstw kradzieży używając gróźb i przemocy oraz dokonał jego pobicia w ten sposób, że kopał go nogami po całym ciele, bił rękami oraz pałąk teleskopową, co spowodowało u pokrzywdzonego obrażenia w postaci sińców na głowie i kończynach dolnych oraz stłuczenia tułowia, naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, tj. przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie przepisu art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. w zw.z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

3) uznaje, że przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach XIX. i XXII. części dyspozytywnej stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 28 lipca 2009 r. na terenie Polski i Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zwerbował D. W. (1) w celu jego wykorzystania do dokonywania kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, wprowadzając go, za pośrednictwem M. B. (1), w błąd co do prawdziwego celu wyjazdu poprzez zaproponowanie mu pracy na plantacji rolnej, a następnie zmuszał go do dokonywania przestępstw kradzieży używając gróźb i przemocy oraz dokonał wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) jego pobicia w ten sposób, że kopał go nogami po całym ciele, bił rękami oraz trójkątem ostrzegawczym i stawał nogami na jego głowie co spowodowało u pokrzywdzonego obrażenia w postaci sińców naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, tj. przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie przepisu art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. w zw.z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. L.;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone oskarżonemu B. L. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu B. L. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20 lipca 2010 r. do dnia 3 marca 2011 r. oraz od dnia 26 października 2011 r. do dnia 16 maja 2012 r.;

V. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. F. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla orzeczoną mu w punkcie XXX. części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności;

2) uznaje, że przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach IX. i XI. części dyspozytywnej stanowią jedno przestępstwo, polegające na tym, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 28 lipca 2009 r. na terenie Polski i Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zwerbował D. W. (1) w celu jego wykorzystania do dokonywania kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, wprowadzając go, za pośrednictwem M. B. (1), w błąd co do prawdziwego celu wyjazdu poprzez zaproponowanie mu pracy na plantacji rolnej, a następnie zmuszał go do dokonywania przestępstw kradzieży używając gróźb i przemocy oraz dokonał wspólnie i w porozumieniu z B. L. jego pobicia w ten sposób, że kopał go nogami po całym ciele, bił rękami oraz trójkątem ostrzegawczym oraz stawał nogami na jego głowie co spowodowało u pokrzywdzonego obrażenia w postaci sińców naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r. ,tj. przestępstwo z art. 189a § 1

k.k. w zw.z art. 65 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie przepisu art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. w zw.z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

VI. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. F. (1);

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone oskarżonemu D. F. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu D. F. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 16 maja 2012 r.

IX. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. B. (1).

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. oraz adw. S. T. po 600 zł powiększone o stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym B. L. oraz M. B. (1) z urzędu;

XI. zasądza od oskarżonych B. L., D. F. (1) i M. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe przypadające na każdego z nich za postępowanie odwoławcze oraz wymierza im opłaty w kwotach:

- 1) **B. L. – 2400 złotych,**
- 2) **D. F. (1) – 400 złotych,**
- 3) **M. B. (1) – 300 złotych.**

UZASADNIENIE

D. F. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lipca 2009 r. do sierpnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Unii Europejskiej, wspólnie i w porozumieniu z B. L. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na handlu ludźmi oraz dokonywaniu kradzieży na terenie sklepów we Francji, w skład której wchodził w różnych okresach czasu: M. P., A. R., R. C., M. B. (2), M. W., M. B. (1) i inne nieustalone w tej chwili osoby, tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;

II. w dniu 19 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. L. werbował, wprowadzając w błąd, W. C. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, w ten sposób, że za pośrednictwem M. P., jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji, a następnie już na miejscu, po przekroczeniu granicy, nakazał mu dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.;

III. w dniu 19 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. L. werbował, wprowadzając w błąd, D. W. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, w ten sposób, że za pośrednictwem M. B. (1), jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji, a następnie już na miejscu, po przekroczeniu granicy, nakazał mu dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.;

IV. w dniu 19 lipca 2009 r., na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. L. werbując usiłował wprowadzić w błąd K. K. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, w ten sposób, że z pośrednictwem M. P., jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji przy czym do umówionego wyjazdu nie doszło, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw.z art. 189a § 1 k.k.;

V. w dniu 28 lipca 2009 r. na terenie Francji, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z B. L. działając w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełniania kradzieży członków grupy przestępczej i innych osób, dokonał pobicia D. W. (1), po tym jak odmówił współudziału do dokonywanych przestępstw, w ten sposób, że wyciągnął go siłą z samochodu osobowego marki C. i zaciągnął do pobliskiego lasu, tam doprowadził go do bezbronności w ten sposób, że przytrzymał go umożliwiając bicie go przez B. L. po całym ciele trójkątem ostrzegawczym, a następnie uderzał go po całym ciele bijąc rekami, kopiąc nogami, uderzając trójkątem ostrzegawczym, stawał nogami na głowie, czym spowodował u niego obrażenia w postaci sińców inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszały czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w z w. z art. 11 § 2 k.k.;

VI. w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podżegał poszczególnych członków grupy do kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowościach na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że wcześniej zakupił przynajmniej 5 sztuk toreb turystycznych typu „jammik” i wyłożył je folią aluminiową w celu blokowania sygnału zabezpieczającego kradzione artykuły, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

VII. w dniu 21 lipca 2009 r. w miejscowości F. na terenie Francji, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podżegał A. R. do kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci kosmetyków (...), dziewięciu wkładów (kardridży) (...) po 36,99 euro za sztukę, siedmiu wkładów (kardridży) (...) po 39,90 euro za sztukę, czternaści wkładów (kardridży) (...) po 36,60 za sztukę oraz bielizny osobistej o łącznej wartości 1194 euro, to jest 4776 złotych, czym działał na szkodę nieokreślonych sklepów (...), przy czym skradziony towar został odzyskany przez ochronę sklepu, która udaremniła kradzież ww. artykułów, po tym jak zatrzymała ww. mężczyznę, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

B. L. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lipca 2009 r. do sierpnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Unii Europejskiej, wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na handlu ludźmi oraz dokonywaniu kradzieży na terenie sklepów we Francji, w skład której wchodził w różnych okresach czasu: M. P., A. R., R. C., M. B. (2), M. W., M. B. (1) i inne nieustalone w tej chwili osoby, tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;

II. w dniu 19 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) werbował, wprowadzając w błąd, W. C. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie na terenie hotelu we Francji, w ten sposób, że za pośrednictwem M. P., jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji, a następnie już na miejscu, po przekroczeniu granicy, nakazał mu dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.;

III. w dniu 19 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji , działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) werbował, wprowadzając w błąd, D. W. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie na terenie hotelu we Francji, w ten sposób, że za pośrednictwem M. B. (1), jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji, a następnie już na miejscu, po przekroczeniu granicy, nakazał mu dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.;

IV. w dniu 19 lipca 2009 r., na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) werbując usiłował wprowadzić w błąd K. K. (1) proponując mu nielegalne zatrudnienie na terenie hotelu we Francji, w ten sposób, że z pośrednictwem M. P., jednego z członków grupy przestępczej, namówił go do wyjazdu na teren Francji przy czym do umówionego wyjazdu nie doszło, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw.z art. 189a § 1 k.k.;

V. w dniu 21 lipca 2009 r. w E. departament M. na terenie Francji, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełnienia kradzieży członków grupy przestępczej i innych osób, dokonał pobicia W. C. (1), po tym jak odmówił współudziału do dokonywanych przestępstw, kopiąc go nogami po całym ciele, bijąc rękami oraz trzymaną w dłoni pałka teleskopową i trójkątem ostrzegawczym, będącym typowym wyposażeniem samochodu osobowego, spowodował u niego obrażenia w postaci sińców inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu,, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.;

VI. w dniu 28 lipca 2009 r. na terenie Francji, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1) działając w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełniania kradzieży członków grupy przestępczej i innych osób, dokonał pobicia D. W. (1), po tym jak odmówił współudziału do dokonywanych przestępstw, w ten sposób, że wyciągnął go siłą z samochodu osobowego marki C. i zaciągnął do pobliskiego lasu, tam doprowadził go do bezbronności w ten sposób, że przytrzymał go umożliwiając bicie go przez D. F. (1) po całym ciele trójkątem ostrzegawczym, a następnie uderzał go po całym ciele bijąc rekami, kopiąc nogami, uderzając trójkątem ostrzegawczym, stawał nogami na głowie, czym spowodował u niego obrażenia w postaci sińców inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszały czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w z w. z art. 11 § 2 k.k.;

VII. w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podżegał poszczególnych członków grupy do kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowościach na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że wcześniej zakupił przynajmniej 5 sztuk toreb turystycznych typu „jamnik” i wyłożył je folią aluminiową w celu blokowania sygnału zabezpieczającego kradzione artykuły, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

VIII. w dniu 21 lipca 2009 r. w miejscowości F. na terenie Francji , czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podżegał A. R. do kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci kosmetyków (...), dziewięciu wkładów (kardridży) (...) po 36,99 euro za sztukę, siedmiu wkładów (kardridży) (...) po 39,90 euro za sztukę, czternaści wkładów (kardridży) (...) po 36,60 za sztukę oraz bielizny osobistej o łącznej wartości 1194 euro, to jest 4776 złotych, czym działał na szkodę nieokreślonych sklepów (...), przy czym skradziony towar został

odzyskany przez ochronę sklepu, która udaremniła kradzież ww. artykułów, po tym jak zatrzymała ww. mężczyznę, tj., o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

IX. w lipcu 2009 r. na terenie Francji, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podzegał M. P. i inną ustaloną oraz nieustaloną osobę do kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci nie mniej niż 10 konsoli (...) o wartości nie mniejszej niż 5500 złotych oraz tusze i kalkulatory w ilości nie mniejszej niż 10 sztuk o wartości nie mniejszej niż 650 złotych, to jest mienie o łącznej wartości 6150 złotych, na szkodę nieustalonych osób prawnych, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw.z 65 k.k.;

X. w okresie od listopada 2009 r. do dnia 20 lipca 2010 r. ukrywał dowód osobisty nr (...) na nazwisko B. C., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. przestępstwo z art. 276 k.k.

M. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w lipcu 2009 r. i sierpniu 2009 r. we W., T., P. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Unii Europejskiej brał udział w założonej i prowadzonej przez D. F. (1) i B. L. zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na handlu ludźmi oraz dokonywaniu kradzieży na terenie sklepów we Francji, w skład której wchodził w różnych okresach czasu: M. W., M. P., R. C., M. B. (2), A. R. i inne osoby, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach D. oraz na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zabierał w celu przywłaszczenia artykuły elektrotechniczne, artykuły biurowe i inne artykuły przemysłowe w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowościach na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że aktywnie przygotowywał wcześniej zakupione torby turystyczne wyklejając je folią aluminiową w celu odizolowania od urządzeń identyfikujących zabezpieczenia znajdujących się w nich artykułów, następnie wynosił ze sklepu wymienione wyżej artykuły, które zapakowane były do przygotowanych wcześniej toreb i przekazywał liderom grupy przestępczej udzielając im tym samym pomocy do dokonywania czynów zabronionych, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

III. w lipcu 2009 r. w P. woj. (...) oraz na terenie Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł D. F. (1) vel K. i B. L. werbować, wprowadzając w błąd D. W. (2) proponując mu nielegalne zatrudnienie na terenie plantacji rolnej we Francji w ten sposób, że namawiał go do wyjazdu na teren Francji wiedząc to tym, że prawdziwym celem organizowanego wyjazdu jest dokonywanie kradzieży na terenie centrów handlowych na terenie Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw.z art. 189a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 r., sygn. akt III K 388/10, Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł:

I. **oskarżonego D. F. (1)** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie VII. części wstępnej zaskarżonego wyroku (pkt I), tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego D. F. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 2 sierpnia 2009 r., na terenie Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, po uprzednim zwerbowaniu W. C. (1) za pośrednictwem M. P., jednego z członków grupy przestępczej, który wprowadzając go w błąd w ten sposób, że namówił go do wyjazdu na teren Francji, proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, podczas gdy prawdziwym celem wyjazdu było wykorzystanie W. C. (1) do popełniania przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, już na

miejscu nakazał mu przy użyciu gróźb i przemocy dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r., tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego D. F. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 2 sierpnia 2009 r., na terenie Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, po uprzednim zwerbowaniu D. W. (1) za pośrednictwem M. B. (1), jednego z członków grupy przestępczej, który wprowadzając go w błąd w ten sposób, że namówił go do wyjazdu na teren Francji, proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, podczas gdy prawdziwym celem wyjazdu było wykorzystanie D. W. (2) do popełniania przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, już na miejscu nakazał mu przy użyciu gróźb i przemocy dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r., tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

IV. uniewinnił oskarżonego D. F. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X. aktu oskarżenia (pkt IV.);

V. oskarżonego D. F. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 28 lipca 2009 r. na terenie Francji, działając wspólnie i w porozumieniu z B. L., w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełniania kradzieży innych osób, dokonał pobicia D. W. (1), po tym jak odmówił on współdziałania w dokonywaniu przestępstw, w ten sposób, że wyciągnął go siłą z samochodu i zaciągnął do pobliskiego lasu, tam bił go po całym ciele rękami oraz trójkątem ostrzegawczym, kopał go nogami, stawał nogami na głowie, czym spowodował u niego obrażenia w postaci sińców inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszyły czynności jego ciała na okres powyżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r., tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.z art. 11 § 2 k.k. i w zw.z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw.z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego D. F. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowości na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że wcześniej zakupił przynajmniej 5 sztuk toreb turystycznych typu „jamnik” i wyłożył je folią aluminiową w celu blokowania sygnału zabezpieczającego kradzione artykuły, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw.z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1

i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

VII. oskarżonego D. F. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2009 r. w miejscowości F. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci kosmetyków (...), dziewięciu wkładów (kardridży) (...) po 36,99 euro za sztukę, siedmiu wkładów (kardridży) (...) po 39,90 euro za sztukę, czternaści wkładów (kardridży) (...) po 36,60 za sztukę oraz bielizny osobistej o łącznej wartości 1194 euro, to jest 4776 złotych, czym działał na szkodę nieokreślonych sklepów (...), przy czym skradziony towar został odzyskany przez ochronę sklepu, która udaremniła kradzież ww. artykułów, po tym jak zatrzymała A. R., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie V K 429/00, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 18.10.2000 r. do 17.04.2001 r. i od 24.10.2003 r. do 23.03.2005 r., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw.z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

VIII. **oskarżonego B. L.** uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XVII. części wstępnej zaskarżonego wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 2 sierpnia 2009 r., na terenie Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, po uprzednim zwerbowaniu W. C. (1) za pośrednictwem M. P. , jednego z członków grupy przestępczej, który wprowadzając go w błąd w ten sposób, że namówił go do wyjazdu na teren Francji, proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, podczas gdy prawdziwym celem wyjazdu było wykorzystanie W. C. (1) do popełniania przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, już na miejscu nakazał mu przy użyciu gróźb i przemocy dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

X. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w okresie od 19 lipca 2009 r. do 2 sierpnia 2009 r., na terenie Francji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, po uprzednim zwerbowaniu D. W. (1) za pośrednictwem M. B. (1), jednego z członków grupy przestępczej, który wprowadzając go w błąd w ten sposób, że namówił go do wyjazdu na teren Francji, proponując mu nielegalne zatrudnienie w hotelu we Francji, podczas gdy prawdziwym celem wyjazdu było wykorzystanie D. W. (2) do popełniania przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, już na miejscu nakazał mu przy użyciu gróźb i przemocy dokonywanie przestępstw kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

XI. uniewinnił oskarżonego B. L. od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XX. aktu oskarżenia;

XII. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2009 r. w E. departament M. na terenie Francji, działając w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełnienia kradzieży osób, dokonał pobicia W. C. (1), po tym jak odmówił on współudziału w dokonywaniu przestępstw, kopiąc go nogami po całym ciele, bijąc rękami oraz trzymaną w dłoni pałką teleskopową i spowodował u niego obrażenia w postaci sińców na głowie i kończynach dolnych oraz stłuczenia tułowia czym spowodował u niego obrażenia ciała inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w dniu 28 lipca 2009 r. na terenie Francji, działając wspólnie i w porozumieniu z D. F. (1), w celu zdyscyplinowania wcześniej zwerbowanych do popełniania kradzieży innych osób, dokonał pobicia D. W. (1), po tym jak odmówił on współdziałania w dokonywaniu przestępstw, w ten sposób, że wyciągnął go siłą z samochodu i zaciągnął do pobliskiego lasu, tam bił go po całym ciele rękami oraz trójkątem ostrzegawczym, kopał go nogami, stawał nogami na głowie, czym spowodował u niego obrażenia w postaci sińców inne niż opisane w art. 156 k.k., które nie naruszyły czynności jego ciała na okres powyżej dni siedmiu, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw.z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XIV. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowości na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że wcześniej zakupił przynajmniej 5 sztuk toreb turystycznych typu „jamnik” i wyłożył je folią aluminiową w celu blokowania sygnału zabezpieczającego kradzione artykuły, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

XV. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2009 r. w miejscowości F. na terenie Francji, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci kosmetyków (...), dziewięciu wkładów (kardridży) (...) po 36,99 euro za sztukę, siedmiu wkładów (kardridży) (...) po 39,90 euro za sztukę, czternaści wkładów (kardridży) (...) po 36,60 za sztukę oraz bielizny osobistej o łącznej wartości 1194 euro, to jest 4776 złotych, czym działał na szkodę nieokreślonych sklepów (...), przy czym skradziony towar został odzyskany przez ochronę sklepu, która udaremniła kradzież ww. artykułów, po tym jak zatrzymała A. R., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

XVI. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w lipcu 2009 r. na terenie Francji, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci nie mniej niż 10 konsoli (...) o wartości nie mniejszej niż 5500 złotych oraz tusze i kalkulatory w ilości nie mniejszej niż 10 sztuk o wartości nie mniejszej niż 650 złotych, to jest mienie o łącznej wartości 6150 złotych, na szkodę nieustalonych osób prawnych, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw.z 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

XVII. oskarżonego B. L. uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2009 r. do dnia 20 lipca 2010 r. ukrywał dowód osobisty nr (...) na nazwisko B. C., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, to jest przestępstwa z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego mu w pkt XXVII części wstępnej zaskarżonego wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 26 lipca do 2 sierpnia 2009 r. na terenie Francji, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży artykułów elektrotechnicznych, artykułów biurowych i innych artykułów przemysłowych w postaci co najmniej 105 sztuk tuszów do drukarek H., 6 aparatów cyfrowych N. S.-230, czterech aparatów cyfrowych starszych modeli N., 5 aparatów C. cyfrowych, 8 mniejszych cyfrowych aparatów, N. L. dla dzieci 4-5 sztuk, (...) 5 sztuk, dwa kalkulatory, nawigacje T. X. 4 sztuki i 5 lub 6 nawigacji Europy o wartości łącznej nie mniejszej niż 18 505 zł, czym działał na szkodę nieokreślonych centrów handlowych w okolicach miasta M. i innych miejscowościach na terenie Francji, przy czym jego rola polegała również na tym, że aktywnie przygotowywał wcześniej zakupione torby turystyczne wyklejając je folią aluminiową w celu odizolowania od urządzeń identyfikujących zabezpieczenia znajdujących się w nich artykułów, następnie wynosił ze sklepu wymienione wyżej artykuły, które zapakowane były do przygotowanych wcześniej toreb i przekazywał liderom grupy przestępczej udzielając im tym samym pomocy do dokonywania czynów zabronionych, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 i 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;;

XX. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego tego, że w lipcu 2009 r. w P. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej założonej przez D. F. (1) i B. L. zwerbował, wprowadzając w błąd D. W. (2) proponując mu nielegalne zatrudnienie na terenie plantacji rolnej we Francji w ten sposób, że namawiał go do wyjazdu na teren Francji wiedząc to tym, że prawdziwym celem organizowanego wyjazdu jest dokonywanie kradzieży na terenie centrów handlowych na terenie Francji, które miał dokonywać z innymi członkami grupy przestępczej, tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw.z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec D. F. (1), B. L. i M. B. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył im kary łączne:

- D. F. (1) 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

- B. L. 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

- M. B. (1) 2 lat pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu M. B. (1) wymierzoną mu karę pozbawienia wolności na okres próby lat 5;

XXIII. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego M. B. (1) pod dozór kuratora;

XXIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych D. F. (1) i B. L. przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwot po 14 715 zł tytułem przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym D. F. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 29 grudnia 2011 r., B. L. od dnia 20 lipca 2010 r. do dnia 3 marca 2011 r. i od dnia 26 października 2011 r. do dnia 29 grudnia 2011 r., M. B. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres od dnia 22 czerwca 2010 r. do dnia 23 czerwca 2010 r.;

XXVI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe firmie (...) oraz B. L.;

XXVII. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe od nich przypadające z wyjątkiem kosztów dotyczących części uniewinniającej, obciążając nimi Skarb Państwa;

XXVIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. G. kwotę 2952 zł brutto, na rzecz adw. S. P. kwotę 2656,80 zł brutto, na rzecz adw. S. T. kwotę 2565,80 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej oskarżonym z urzędu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych D. F. (1), B. L. i M. B. (1).

Obrońca osk. D. F. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktów VII., VIII. i IX. części dyspozytywnej, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 258 § 3 k.k. mimo, iż nie pozwala na to zgromadzony materiał dowodowy;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, w zakresie przypisanych oskarżonemu D. F. (1) przestępstw z art. 189a § 1 k.k., w szczególności art.2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegająca na:

- dowolnej ocenie materiału dowodowego, szczególnie poprzez brak dogłębnego rozważenia wszystkich dowodów w sprawie,

- nie wyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, w tym m.in. zachodzących sprzeczności w zeznaniach D. W. (1) , T. W. i oparcie orzeczenia wyłącznie na budzących wątpliwości i sprzecznych ze sobą zeznaniach pokrzywdzonych bez uwzględnienia dowodów korzystnych dla oskarżonego,

- rozstrzygnięciu nasuwających się w sprawie wątpliwości co do przebiegu zdarzenia na niekorzyść oskarżonego D. F. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

1) zmianę wyroku w zakresie pkt VII. przez uznanie, iż czyn oskarżonego D. F. (1) wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 258 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) zmianę wyroku w zakresie pkt VIII. i IX. przez uniewinnienie oskarżonego D. F. (1);

3) wymierzenie oskarżonemu D. F. (1) przy zastosowaniu przepisów art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności,

ewentualnie

o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrończyni oskarżonego B. L. – adw. S. P. zaskarżyła wyrok w części, tj. w zakresie punktów XVII., XVIII., XIX., XXI.-XXVI., zarzucając, iż:

1) zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XVII., XVIII., XIX. został wydany w sytuacji dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść, a polegały na:

- przyjęciu, iż uczestnicy wyjazdów do Francji , w tym w szczególności W. C. (1) oraz D. W. (1) zostali zwerbowani oraz wprowadzeni w błąd co do prawdziwego celu wyjazdu, podczas gdy w rzeczywistości osoby te dobrowolnie i świadomie godziły się na wyjazd, posiadając pełną wiedzę, że „praca” ta będzie polegała na dokonywaniu kradzieży,

- przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia sprawstwa oskarżonego B. L. , podczas gdy właściwa interpretacja przeprowadzonych dowodów prowadzi do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,

2) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XXI. i XXII., został wydany w sytuacji dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, które miały wpływ na jego treść, a polegały na:

- bezkrytycznym przyjęciu i uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań W. C. (1) i D. W. (1), podczas gdy właściwa interpretacja przeprowadzonych dowodów, w szczególności zaś rodzaj i charakter odniesionych przez ww. obrażeń ciała, niespójny i niekonsekwentny sposób opisu przez pokrzywdzonych zdarzeń z dnia 21 lipca 2009 r. oraz z dnia 28 lipca 2009 r. prowadzi do wniosku, iż zeznania te nie powinny korzystać z waloru wiarygodności,

3) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XXI. i XXII., został wydany z obrazą przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie obrazą art. 7 k.p.k., polegającą na naruszeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów wyrażająca się w:

- wybiórczym daniu wiary zeznaniom W. C. (1) oraz D. W. (1) jedynie w zakresie w jakim zeznania te pokrywały się z przyjętą w opisie zarzutu wersją wydarzeń, przy jednoczesnym nie uwzględnieniu całości zgromadzonego w sprawie materiału,

- dokonaniu w sposób rażąco wadliwy , sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów poprzez przyjęcie, iż opisany w zarzutach sposób popełnienia przez oskarżonego czynu (skakanie po głowie, bicie pałką teleskopową, trójkątem ostrzegawczym, kopanie po całym ciele) jest wiarygodny, podczas gdy zakres, rodzaj i charakter obrażeń jakich doznali pokrzywdzeni na skutek tego zdarzenia (zadrapania, siniaki – obrażenia poniżej 7 dni) temu stanowczo przeczy,

4) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXII. został wydany z naruszeniem zasady bezpośredniości oraz związaną z tym obrazą przepisów postępowania, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw.z art. 167 k.p.k. w zw.z art. 74 § 1 k.p.k. wyrażającą się w nie podjęciu przez Sąd z urzędu wystarczającej inicjatywy dowodowej i w konsekwencji zaniechania przesłuchania na rozprawie D. W. (1) i przedwczesnym ograniczeniu się jedynie do odczytania uprzednio złożonych przez ww. zeznań, w sytuacji gdy zeznania te stały się następnie kluczowymi do uznania oskarżonego B. L. winnym zarzucanego mu czynu,

5) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XXIII., XXIV., XXV. został wydany w sytuacji dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, które miały wpływ na jego treść, a polegały na:

- przyjęciu, wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, iż oskarżony B. L. dopuścił się zarzuczanych mu czynów działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

6) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXVI. został wydany w sytuacji dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, które miały wpływ na jego treść, a polegających na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia sprawstwa oskarżonego, podczas gdy właściwa interpretacja przeprowadzonych dowodów prowadzi do wniosku, iż oskarżony B. L. swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion przestępstwa opisanego w art. 276 k.k.,

7) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXVI. został wydany z obrazą przepisów postępowania , mającą wpływ na jego treść, a mianowicie obrazą art.5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony (nawet gdyby przyjął, że przekazał M. K. teczkę, w której znajdował się m.in. dowód osobisty B. C., choć oskarżony temu przeczy) posiadał wiedze na temat jej zawartości,

8) zaskarżony wyrok, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXVI. został wydany z obrazą przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie obrazą art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zbadanie i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, tj. zeznań świadka M. K., przy jednoczesnym nie uwzględnieniu pozostałych dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym w szczególności treści jego wyjaśnień, a także zeznań samego pokrzywdzonego B. C..

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie oskarżonego B. L. od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: XVII., XVIII., XIX., XXI., XXII., XXIII., XXIV., XXV., XXVI. zaskarżonego wyroku, ewentualnie w zakresie czynów opisanych w punktach XVII, XVIII, XIX, XXIII, XXIV, XXV wyroku o uznanie oskarżonego B. L. winnym popełnienia czynów przy przyjęciu zmienionej kwalifikacji prawnej w zakresie formy popełnienia przestępstwa (poprzez przyjęcie współsprawstwa) oraz jego przedmiotu (poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa kradzieży), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonego M. B. (1) – adw. S. T. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej punktu XXIX. części dyspozytywnej, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia wskutek wysunięcia wadliwych wniosków przy rozstrzyganiu o winie oskarżonego co do popełnienia przestępstwa opisanego w art. 189a § 1 k.k. w zakresie jego świadomości, zamiaru oraz rzekomego faktu namawiania oraz zwerbowania pokrzywdzonego do wyjazdu, bez wzięcia pod uwagę rzeczywistego wewnętrznego procesu motywacyjnego, opartego na realiach tej konkretnej sytuacji i właściwościach osobistych sprawcy.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu przypisanego mu przestępstwa opisanego w pkt XXIX wyroku,

ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w części obejmującej zaskarżenie i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacje obrońców oskarżonych B. L., D. F. (1) i M. B. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie.

I. Odnośnie zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych B. L. i D. F. (1) w zakresie przypisanych im czynów założenia, kierowania zorganizowaną grupą przestępczą :

Skarżący zarzucili, jakoby Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że w okresie od lipca do sierpnia 2009 r. na terenie W. i innych miejscowości D. oraz Unii Europejskiej istniała zorganizowana grupa przestępcza, „trudniąca” się handlem ludźmi oraz dokonywaniem kradzieży w sklepach na terenie Francji, którą wspólnie i w porozumieniu założyli i kierowali oskarżeni B. L. i D. F. (1).

Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, jak również pisemnych wywodów przedstawionych przez Sąd I instancji, przekonuje o tym, że ustalony przez ten Sąd stan faktyczny sprawy został oparty o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i jego właściwą – bo odpowiadającą wskazaniom z art. 7 k.p.k. – ocenę. Swoje stanowisko Sąd I instancji przekonująco uzasadnił, poprzez wskazanie wszystkich charakterystycznych cech działania takiej grupy, które jak wykazały przeprowadzone w sprawie dowody, występowały w strukturze stworzonej, a następnie kierowanej przez oskarżonych B. L. i D. F. (1). Dlatego też nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońców, że struktura ta nie spełniała warunków umożliwiających zakwalifikowanie jej jako zorganizowanej grupy przestępczej.

Grupa ta stworzyła przecież pewne struktury organizacyjne. Stopień tego zorganizowania nie był co prawda wysoki, jednakże ani orzecznictwo ani doktryna, dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. (jak również z

art. 258 § 1), nie wymaga stworzenia rozbudowanej struktury organizacyjnej (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 8 października 2008 r., II AKA 92/08, KZS z 2008 r., z. 11, poz. 52; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 grudnia 2005 r., II Aka 68/05, Lex nr 286704; Z. Ćwiakalski, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną. Prok. i Pr. 2001, z. 12, s.10; K. Laskowska, Teoretyczne i praktyczne podstawy odpowiedzialności z art. 258 k.k. Prokurator 2004, nr 1, s. 2). Wystarczające jest wyodrębnienie „ośrodka decyzyjnego” grupy (przywództwa), skoordynowany sposób działania, stosunkowo jasny i stabilny podział zadań w ramach grupy, pewna trwałość i plan działania (tak też SA w Katowicach w wyroku z dnia 16 lipca 2009 r., II AKA 150/09, Lex nr 519648).

W świetle zebranych w sprawie dowodów, nie można mieć wątpliwości, że to oskarżeni B. L. i D. F. (1) założyli, a następnie kierowali grupą przestępczą, w skład której wchodził również R. C., K. L. (2), M. B. (2), M. B. (1), M. P., M. W. i A. R.. Oni to bowiem zaplanowali całe przestępcze przedsięwzięcie i w celu jego zrealizowania zaczęli poszukiwać osób chętnych do współpracy. W tym celu oskarżony B. L. nawiązał znajomość z R. C. (zob. wyjaśnienia R. C. – k. 973), jak również nakłonił, wspólnie z A. Ł. - siostrą oskarżonego D. F. (1), swoją znajomą Ż. D. do „zwerbowania” osób chętnych do dokonywania kradzieży na terenie różnych państw Unii Europejskiej. Za jej pośrednictwem do grupy trafił M. P. (zob. wyjaśnienia Ż. D. – k.1450). Oskarżony B. L. spotykał się również osobiście z chętnymi do wyjazdu i tłumaczył im, na czym polegać będzie cały proceder. Oskarżony spotkał się m.in. z M. P., M. B. (2), K. L. (2), M. B. (1) i M. W. (zob. wyjaśnienia R. C. – k. 974, wyjaśnienia M. P. – k. 828, wyjaśnienia K. L. – k. 1475). W spotkaniu organizacyjnym z M. B. (2) uczestniczył również oskarżony D. F. (1) (zob. wyjaśnienia R. C. – k. 976).

Oskarżeni B. L. i D. F. (1) organizowali również całe przestępcze przedsięwzięcie od strony technicznej. Zapewniali całej grupie transport do kraju dokonywania kradzieży, wypożyczając w tym celu samochód, organizowali nocleg, wyżywienie, jak również „narzędzia pracy”, tj. torby podróżne, w których umieszczano wkłady z folii aluminiowej oraz telefony komórkowe, którymi posługiwali się bezpośredni sprawcy kradzieży. To oskarżeni dysponowali pieniędzmi, z których opłacane były przejazdy i hotele. Jak wyjaśniła oskarżona M. B. (2): „D. i B. wszystko organizowali. Oni w Polsce kupowali folię aluminiową, taśmę i torby na zakupy” i dalej: „Noclegi były organizowane i opłacane przez B. i D(...), jedzenie kupował B.. Za benzynę płacił B.” (k- 1173-1174). Z kolei K. L. (2), pełniący w czasie wyjazdów do Francji rolę kierowcy, zeznał na rozprawie: „Za paliwo, za hotele i za jedzenie płacili B. wspólnie z D., z tym że chyba B. wszystkie pieniądze trzymał. Decyzje co robić podejmowali wspólnie.” (k. 1963, zob. też wyjaśnienia M. W. – k. 1427).

Jak wskazuje orzecznictwo „kierowanie” grupą przestępczą oznacza nie tylko stanie na jej czele, ale też kierowanie konkretnymi działaniami tej grupy (por. postanowienie SA w Lublinie z dnia 27 stycznia 1998 r., II AKz 34/98, OSA 1998, z. 4, poz. 47). W świetle wyjaśnień i zeznań członków grupy przestępczej, a także pokrzywdzonych W. C. (1) i D. W. (1), nie może budzić wątpliwości, że tego rodzaju czynności były udziałem oskarżonych B. L. i D. F. (1). To oskarżeni decydowali, będąc już we Francji, w których sklepach zostaną dokonane kradzieże, co będzie stanowić ich przedmiot, typowali bezpośrednich sprawców przestępstwa, wskazywali również za pośrednictwem telefonu komórkowego, w którym momencie osoby te mają opuścić sklep ze skradzionymi rzeczami. Po dokonaniu kradzieży, oskarżeni zabierali towar i ukrywali go. Przed samą kradzieżą instruowali też, mające dokonać jej osoby, co mają mówić w razie złapania ich przez ochronę sklepu lub Policję.

Przesłuchani w postępowaniu uczestnicy wyjazdów szczegółowo opisali mechanizm działania, jaki oskarżeni B. L. i D. F. (1) stosowali przy popełnianiu przestępstw kradzieży. Wyjaśnienia i zeznania tych osób pokrywają się ze sobą. Dla przykładu można tu wskazać na relacje złożone przez oskarżonych M. B. (2) (k. 1171) oraz D. W. (1) (k. 169-170).

Polecenia oskarżonych nie ograniczały się wyłącznie do „sterowania” zachowaniem członków grupy w zakresie dokonywania czynów zabronionych, ale dotyczyły całej aktywności uczestników wyjazdów. Oskarżona M. B. (2) wyjaśniła: „Ja czułam się zależna od D. i B., byliśmy na ich łasce. Myśmy nie mieli nic, on tzn. B. decydował kiedy co robimy, on decydował o tym kiedy dokonujemy kradzieży, śpimy, jemy. B. i D. byli nad nami, decyzje o tym co, kiedy, z jakiego sklepu mamy ukraść, były między nimi konsultowane” (k. 1175). Tę kierowniczą rolę oskarżonych B. L. i D. F. (1) potwierdzili również w swoich zeznaniach i wyjaśnieniach pozostali uczestnicy wyjazdów. K. L. (2), pełniący rolę kierowcy, stwierdził podczas przesłuchania na rozprawie: „O tym, co kto ma robić mówili B. i D.”(k. 1961v). Podobnie o kierowniczej roli oskarżonych wypowiadał się M. B. (1): „Zarządzał tym wszystkim F. i B.” (k. 1390).

Słusznie również wskazał Sąd Okręgowy, że to w gestii oskarżonych B. L. i D. F. (1) leżało wynagradzanie pozostałych członków grupy. To oni jednostronnie decydowali, kto i w jakiej wysokości otrzyma zapłatę za świadczone na rzecz grupy „usługi” i przekazywali na ten cel pieniądze (zob. wyjaśnienia M. B. – k.1179). Oskarżeni decydowali więc o podziale zysków z przestępczego procederu. Przy czym, jego znakomita większość przypadła oskarżonym. To do nich bowiem trafiały wszystkie skradzione przedmioty.

W świetle zebranych w sprawie dowodów, nie można też mieć wątpliwości, że w/w oskarżeni budzili wśród członków grupy respekt, jak również dysponowali wobec nich środkami dyscyplinującymi, co ostatecznie przekonuje o ich kierowniczej roli w ramach założonej przez nich grupy przestępczej. Z wyjaśnień i zeznań osób uczestniczących w przestępczym procederze wynika, że poprzez swoje zachowanie, słowa, a w końcu również czyny polegające na pobiciu W. C. (1) i D. W. (1), obaj oskarżeni jednoznacznie dawali do zrozumienia, kto kieruje całym przedsięwzięciem oraz, że nie należy sprzeciwiać się ich decyzjom. Oskarżeni stosowali wobec członków grupy różne formy oddziaływania, a wręcz zastraszania. Przy czym robili to już w drodze do Francji. Podczas pierwszego z wyjazdów, oskarżony B. L. uderzył w twarz M. P., który otworzył w samochodzie butelkę piwa (zob. zeznania W. C. – k.18, k. 124). Nie można mieć wątpliwości, że takie działanie oskarżonego – nieadekwatne do „przewinienia” – miało na celu zastraszenie pozostałych uczestników wyjazdu. Sytuacja powtórzyła się podczas kolejnego wyjazdu. Z wyjaśnień M. W. wynika bowiem, że oskarżeni w trakcie drogi do Francji opowiadali, co wydarzyło się podczas poprzedniego wyjazdu, tj. o pobiciu i pozostawieniu w lesie W. C. (1). Jak wyjaśnił M. W., miało to w jego ocenie zastraszyć członków grupy przestępczej: „Ja się w tym momencie poczułem tak, że oni to trochę opowiadają pod nas, żebyśmy robili to, czego oni chcą” (k. 1423). W trakcie pobytu we Francji oskarżeni wyzywali i grozili tym, którzy nie wywiązywali się ze swoich zadań w sposób zadawalający. W taki sposób potraktowali m.in. A. R., kiedy nie udało mu się wyjść ze sklepu ze skradzionymi przedmiotami (zob. zeznania W. C. – 21). Jednym ze stosowanych przez oskarżonych sposobów dyscyplinowania członków grupy było również racjonowanie jedzenia według osiąganych przez nich „wyników pracy”. Tak opisywał to świadek K. L. (2): „podczas wyjazdów, jak ktoś robił to, co kazał mu B., to wtedy dostawał jeść, a jak nie to głodował” (k. 1475). Z kolei najbardziej drastycznym ze środków, było bicie tych osób, które nie chciały podporządkować się poleceniom oskarżonych i poddać się dyscyplinie grupy. Przy czym, tego typu zachowaniom oskarżonych towarzyszyła nie tylko chęć „dania nauki” tym, którzy sprzeciwili się ich woli, ale również wyraźnego zdyscyplinowania pozostałych i dania im wyraźnego ostrzeżenia co do ich losu, w sytuacji gdy odmówią dokonywania kradzieży. Tak okoliczności pobicia W. C. (1) opisała M. B. (2): „B. powiedział, że ten chłopak dostał porządny wp... l, bo się sprzeciwił (...). Po tym co zobaczyłam, czułam wobec D. i B. respekt i strach”.(k.1174-1175). Odnośnie zaś pobicia D. W. (1) oskarżona, usprawiedliwiająca brak reakcji pozostałych osób na zachowanie oskarżonych B. L. i D. F. (1), wyjaśniła: „Myśmy nic nie robili, bo tak baliśmy się”(k. 1177).

Mając powyższe na uwadze, nie mogą budzić wątpliwości ustalenia Sądu I instancji, że oskarżeni B. L. i D. F. (1) założyli i kierowali zorganizowaną grupą przestępczą. Z ujawnionych w sprawie dowodów wynika bowiem jednoznacznie, że to oni organizowali całe przedsięwzięcie, werbowali do niego inne osoby, a następnie sprawowali faktyczną kontrolę nad działalnością tejże grupy i podejmowali zasadnicze dla jej działania decyzje oraz mieli możliwość wydawania wiążących poleceń członkom tejże grupy. Spełnienie tych kryteriów przesądza zaś o zrealizowaniu ustawowych znamion przestępstwa zakładania i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą penalizowanego w art. 258 § 3 k.k. (zob. M. Klepner, Pojęcie zorganizowanej grupy i związku przestępczego w świetle polskiego prawa i orzecznictwa, CzPKiNP 2000 r. Nr 2, s. 45 oraz E. Pływaczewski [w:] Kodeks karny, część szczególna, tom II. Komentarz pod red. A. Wąska, s. 371, a także wyrok SA w Katowicach z dnia 24 stycznia 2008 r., II AKa 394/07, Prok. i Pr. 2008, z. 9, poz. 28).

Tym samym uznać należało, że grupa osób zwerbowanych do dokonywania kradzieży na terenie Francji, posiadała ośrodek decyzyjny, co pozwoliło przyjąć, że osoby te tworzyły zorganizowaną strukturę przestępczą. Co prawda stopień tej organizacji nie był wysoki, jednakże wyodrębnienie najważniejszego ogniwa tej struktury, tj. przywództwa, przesądziło o jej zorganizowanym charakterze. Zważyć jednak należy, że grupę tę cechowały również inne przymioty, charakterystyczne dla tego rodzaju struktur przestępczych.

I tak, opisując kierowniczą rolę oskarżonych B. L. i D. F. (1), wykazano bowiem hierarchiczność i trwałość tejże struktury. To ci oskarżeni stanowili niezmienny „trzon” grupy. Stałymi jej członkami byli również M. P., K. L. (2) oraz M. B. (2).

Charakterystycznie wyglądały również powiązania członków grupy. Wszyscy oni trafiali do niej za pośrednictwem swoich znajomych, na zasadzie powiązań towarzyskich i środowiskowych, co jest charakterystyczne dla działalności zorganizowanej grupy przestępczej (zob. K. Laskowska, Teoretyczne i praktyczne podstawy odpowiedzialności z art. 258 k.k. Prokurator 2004, nr 1).

Nie mogło również ująć uwadze Sądu, że grupa posiadała określony plan działania, realizowany w niezmienny i skoordynowany sposób, zaś podział zadań między jej członkami był jasny i stały. Oskarżeni B. L. i D. F. (1) kierowali grupą, R. C. werbował osoby chętne do wyjazdów za granicę, K. L. (2) pełnił funkcję kierowcy, M. B. (2) pakowała w wyznaczonych sklepach kradzione przedmioty do toreb, zaś pozostałe osoby miały za zadanie wynosić tak przygotowane towary ze sklepu. Przy czym M. P. i M. B. (1) oprócz wynoszenia skradzionych przedmiotów, zajmowali się również werbunkiem osób gotowych wyjechać za granicę.

Biorąc powyższe pod uwagę, wskazać należy, że Sąd Okręgowy trafnie ustalił, iż w okresie od lipca do sierpnia 2009 r. na terenie W. i innych miejscowości D., jak również Unii Europejskiej, istniała zorganizowana grupa przestępcza „trudniąca” się handlem ludźmi oraz dokonywaniem kradzieży sklepowych na terenie Francji, którą założyli, a następnie kierowali oskarżeni B. L. i D. F. (1). Przeprowadzona bowiem przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd I instancji, dopuścił się w tym zakresie nieprawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez złamanie reguł logicznego rozumowania, wskazań wiedzy czy też doświadczenia życiowego.

Konsekwencją uznania przez tut. Sąd prawidłowości ustaleń w zakresie istnienia wyżej opisanej zorganizowanej grupy przestępczej, jest uznanie, że zarzut zawarty w apelacji obrończyni oskarżonego B. L., jakoby czyny, które zostały przypisane temu oskarżonemu w pkt XXIII., XXIV. i XXV., a polegające na dokonaniu kradzieży towarów ze sklepów na terenie Francji, nie zostały przez niego dokonane w ramach działania tejże grupy, nie zasługiwał na uwzględnienie. Grupa ta została założona właśnie w celu dokonywania tego rodzaju czynów zabronionych. Przypisane zaś oskarżonemu przestępstwa kradzieży, zostały popełnione w okresie oraz na „obszarze” jej działalności, co wykazało prawidłowo w tym zakresie przeprowadzone postępowanie dowodowe.

II. Odnośnie zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych B. L. i D. F. (1) w zakresie czynów z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (w stosunku do osk. D. F. również w zw. z art. 64 § 1 k.k.):

apelacje obrońców oskarżonych również w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do twierdzeń obrońców oskarżonych B. L. i D. F. (1), jakoby Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że pokrzywdzeni przestępstwem handlu ludźmi, tj. W. C. (1) i D. W. (1), zostali przez oskarżonych wprowadzeni w błąd co do rzeczywistego celu proponowanego im wyjazdu do Francji. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd I instancji poddał w tym zakresie ocenie cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i poddając go gruntownej analizie, opartej na wskazaniach przepisu art. 7 k.p.k., doszedł do odpowiadającego zasadom logicznego rozumowania wniosku, że pokrzywdzeni ci – w chwili wyjazdu do Francji - nie wiedzieli o faktycznym jego celu.

Istotnie, analizując wyjaśnienia i zeznania części oskarżonych i świadków, złożone na rozprawie, można było dojść do wniosków zbieżnych z tymi, jakie przedstawiają obrońcy oskarżonych B. L. i D. F. (1), a mianowicie, że zarówno W. C. (1), jak i D. W. (1) zdawali sobie sprawę z rzeczywistego celu swoich wyjazdów na teren Francji. Tak dokonana ocena materiału dowodowego byłaby jednak niepełna i naruszałaby dyspozycję przepisu art. 410 k.p.k. Sąd I instancji nie dopuścił się jednak obrazy tego przepisu, gdyż wszechstronnej ocenie poddał również relacje w/w osób, złożone w trakcie postępowania przygotowawczego. Słusznie też, kierując się wskazaniem przepisu art. 7 k.p.k., przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, oparł się w głównej mierze na tych właśnie przekazach. Korepondują one bowiem z

pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności z zeznaniami samych pokrzywdzonych, a także relacjami E. C., D. C., D. P. oraz wyjaśnieniami M. B. (2).

Przechodząc do relacji konkretnych osób, wskazać należy, że oskarżony M. P., wyjaśnił na rozprawie, iż zarówno W. C. (1), jak i jego brat D. C. wiedzieli od samego początku, że prawdziwym celem wyjazdu do Francji jest dokonywanie kradzieży sklepowych. Trafnie jednak Sąd I instancji wskazał na jego wyjaśnienia z dnia 28 lipca 2010 r. (k. 830), w których przyznał on, że „D. C. sam przyszedł, żeby mu załatwić wyjazd, bo wiedział, że wyjeżdżam za granicę, tylko nie wiedział, że tam jeżdżę na kradzieże. Oni przyjechali do mnie do domu – tam był B. i D.. Ja im powiedziałem, że mam chętnego na wyjazd, oni się zgodzili. Ja wtedy miałem na myśli D. C., ale w końcu pojechał W. C. (2). D., co był z B. poszedł nawet do ojca W. i go ściemniał, że wyjazd jest legalny do pracy w hotelu. Z tego co wiem, dopiero w samochodzie, w drodze do W., B. powiedział W. po co jedzie za granicę(...)”. Z kolei świadek K. K. (1), wspólny znajomy W. C. (1) i M. P., któremu ten ostatni obiecywał wyjazd za granicę w celu podjęcia pracy w hotelu, zeznał w trakcie postępowania przygotowawczego: „Miałem pretensje do P., że chciał mnie wywieźć za granicę w celach nie pracy lecz złodziejstwa(...). Piórek oświadczył, że mnie to na pewno by powiedział wcześniej po co tak naprawdę jest ten wyjazd. Mówił też, że W. C. (2) poinformował o prawdziwym celu wyjazdu . Ja jednak pamiętam, że W. C. (2) po tym całym wyjeździe mówił mi, że został wprowadzony w błąd, co do rzeczywistego celu wyjazdu.” (k. 108). W trakcie zeznań przed Sądem świadek utrzymywał co prawda, że pokrzywdzony W. C. (1) miał znać prawdziwy cel wyjazdu, jednakże chcąc zemścić się na organizatorach przedsięwzięcia za złe traktowanie złożył w tym zakresie nieprawdźliwe zeznania, jednak relację tę słusznie Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodną. Po pierwsze- po odczytaniu świadkowi przez Sąd jego poprzednich zeznań, stwierdził on, że co prawda M. P. i jemu obiecywał pracę w hotelu, jednak na kilka dni przed wyjazdem na pewno powiedziałby mu prawdę. Dodał, że z pewnością tak musiało być również w przypadku W. C. (1). Z powyższego wynika więc, że M. P. w rzeczywistości przekazywał innym, zainteresowanym wyjazdem za granicę osobom, że oferowana im praca dotyczy sprzątania w hotelu, zaś twierdzenia świadka, iż przed samym wyjazdem z pewnością byłby poinformowany o jego rzeczywistym celu, są jedynie jego luźnymi przypuszczeniami, opartymi wyłącznie na zapewnieniach M. P., który tłumaczył się koledze ze swojego wcześniejszego kłamstwa. Po drugie – gdyby pokrzywdzony W. C. (1) przed wyjazdem za granicę znał jego rzeczywisty cel, nie ostrzegałby swojego kolegi – K. K. (1), aby ten nie godził się na ofertę oskarżonego M. P., wiedziałby bowiem, że oskarżony ten poinformuje go o tym, czego w istocie dotyczy przedmiotowy wyjazd. Po trzecie – biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, w tym przede wszystkim stopień zastraszenia pokrzywdzonego, który z obawy przed oskarżonymi złożył wniosek o umożliwienie mu składania zeznań podczas ich nieobecności na rozprawie, całkowicie niewiarygodnie brzmiały zeznania K. K. (1), jakoby pokrzywdzony chciał wyłącznie zemścić się na oskarżonych i dlatego utrzymywał, że nie znał prawdziwego celu swojego wyjazdu na teren Francji.

Jak już wspomniano, wyjaśnienia M. P. oraz zeznania K. K. (1), złożone w postępowaniu przygotowawczym korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego W. C. (1), jak również jego ojca - E. C., brata - D. C. oraz dziewczyny - D. P.. Wszyscy oni przedstawili spójnie okoliczności wyjazdu pokrzywdzonego do Francji, zaś ewentualne drobne rozbieżności, jakie pojawiły się w ich relacjach, zostały w wyczerpujący i przekonujący sposób omówione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy odniósł się również do sytuacji, jaka miała miejsce przed samym wyjazdem W. C. (1) do Francji. Wówczas to, oskarżony M. P. poinformował brata pokrzywdzonego o prawdziwym celu wyjazdu. D. C. przekazał co prawda tę informację swojemu ojcu i bratu, jednakże żaden z nich nie potraktował słów M. P., który znajdował się wtedy pod znacznym wpływem alkoholu, poważnie. Nadto zważyć należy, że E. C. zaniepokojony całą sytuacją, rozmawiał o planowanym wyjeździe z oskarżonym D. F. (1), który podawał się za jego organizatora. Oskarżony kategorycznie zaprzeczył wówczas temu, co powiedział M. P. i zapewnił ojca pokrzywdzonego o swojej uczciwości. Zachowanie E. C., wynikające z autentycznego zatroskania o syna wskazuje, że gdyby miał on jakiegokolwiek wątpliwości co do prawdziwego celu wyjazdu, sprzeciwiłby się jego planom wyjazdowym. Tymczasem, mając na względzie zapewnienia oskarżonego D. F. (1) oraz widząc, w jakim stanie znajduje się M. P., słusznie Sąd I instancji stwierdził, że nie miał on podstaw do tego, aby wnioskować, iż jego syn wyjeżdża za granicę w celach przestępczych.

Wersję wydarzeń podawaną przez pokrzywdzonego W. C. (1) potwierdziła również oskarżona M. B. (2). Opisując pierwszy ze swoich wyjazdów, w którym uczestniczył pokrzywdzony, oskarżona wyjaśniła: „W czasie trasy z rozmów z osobami w samochodzie zorientowałam się, że oni wszyscy wiedzą, że jadą dokonywać kradzieży na terenie Francji. Jedynie chłopak w moim wieku [W. C.-przyp. SA], który jechał z nami samochodem(...) dowiedział się o tym, że będzie dokonywał kradzieży w dniu, w którym wyjeżdżaliśmy z W.” (k. 1170-1171).

Niezrozumiałe jest natomiast podnoszenie przez obrońców B. L. i D. F. (1) argumentów, mających przekonać tutaj Sąd, że pokrzywdzony W. C. (1), znajdując się już w drodze do Francji wiedział, na czym naprawdę będzie polegała jego „praca”. Takie ustalenie znalazło się bowiem w stanie faktycznym, opisanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Potwierdził to bowiem sam pokrzywdzony, jak również świadek D. P., do której W. C. (1) telefonował, będąc w drodze do Francji. Okoliczność ta, jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia, nie miała wpływu na przyjętą w wyroku kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym, gdyż od tej chwili znamiona przestępstwa handlu ludźmi były przez oskarżonych realizowane w zmienionej formie, a mianowicie poprzez stosowanie wobec pokrzywdzonego bezprawnych gróźb oraz przemocy.

Wątpliwości tutaj Sądu nie budzą również ustalenia Sądu I instancji odnośnie wprowadzenia przez nich w błąd drugiego z pokrzywdzonych - D. W. (1), co do rzeczywistego celu proponowanego mu wyjazdu do Francji. Jego zeznania w tym zakresie potwierdził oskarżony M. W.. Wyjaśniając w trakcie postępowania przygotowawczego, oskarżony ten przyznał: „W wyjeździe miał uczestniczyć M. (B.-przyp. SA), ja, M. (B.-przyp. SA) i jeszcze ktoś, ale nikogo nie można było znaleźć. M. znalazł D. W. (1). M. z nim rozmawiał i go namówił do wyjazdu. Natomiast ja nie byłem przy tej rozmowie i tak do końca to nie wiem czy D. W. (1) wiedział, że jedziemy na kradzieże.” (k.1420). Wskazać należy, że wyjaśnienia te przeczą jednocześnie relacji oskarżonego M. B. (1), który wyjaśnił, że wspólnie z oskarżonym M. W. poinformowali D. W. (1) o prawdziwym celu wyjazdu.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał również, że zeznania składane przez pokrzywdzonego na dalszym etapie postępowania przygotowawczego, różniące się nieco od jego pierwotnej relacji, zostały złożone pod wpływem strachu przed oskarżonymi. Obawy te, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, nie były bezpodstawne, skoro prokuratura prowadziła odrębne postępowanie w sprawie stosowania wobec innych osób, występujących w niniejszym procesie, bezprawnych gróźb w związku z treścią składanych przez nich relacji. Prawdopodobnie również uznano, że zmiana treści zeznań D. W. (1), nie miała większego znaczenia dla oceny prawnej zachowania oskarżonych B. L. i D. F. (1), skoro dotyczyła ona jedynie charakteru zatrudnienia na Francji, nie zaś samego celu wyjazdu. Pokrzywdzony w dalszym ciągu utrzymywał bowiem, że poinformowano go, iż wyjazd dotyczy uczciwej pracy, nie zaś dokonywania przestępstw.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, że jak przyznał sam pokrzywdzony, w chwili wyjazdu do Francji pozostawał w okresie próby, orzeczonej wyrokiem skazującym go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jest to dodatkowa okoliczność, która przekonuje, że oskarżony mając pełną wiedzę co do rzeczywistego celu wyjazdu, nie zgodziłby się w nim uczestniczyć. Ryzyko udziału w takim przedsięwzięciu byłoby bowiem dla niego zbyt duże.

Powyższe przekonuje, że Sąd Okręgowy trafnie ocenił, iż pokrzywdzeni W. C. (1) i D. W. (1) zostali przez oskarżonych B. L. i D. F. (1), za pośrednictwem innych członków kierowanej przez nich grupy przestępczej, wprowadzeni w błąd co do rzeczywistego celu swojego wyjazdu do Francji. Zważyć jednak należy, że nawet gdyby pokrzywdzeni posiadali pełną świadomość celu wyjazdu, to późniejsze zachowanie oskarżonych, jakie miało wobec nich miejsce i tak wypełniłoby znamiona przestępstwa handlu ludźmi, penalizowanego w przepisie art. 189a § 1 k.k. Postępowanie dowodowe bezspornie wykazało bowiem, że oskarżeni stosowali, wobec wcześniej zwerbowanych pokrzywdzonych, groźby bezprawne oraz przemoc. Zawarta zaś w przepisie art. 115 § 22 k.k. definicja handlu ludźmi stanowi, że handlem takim jest werbowanie, transport, dostarczanie, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie osoby z zastosowaniem m.in. przemocy lub groźby bezprawnej, w celu wykorzystania jej, nawet za jej zgodą, m.in. w pracy lub usługach o charakterze przymusowym, do których z pewnością zaliczyć należy dokonywanie przestępstw. Stosowanie zaś przez oskarżonych w/w środków przymusu, potwierdzili w zasadzie wszyscy uczestnicy przestępczych wyjazdów.

Pokrzywdzony W. C. (1) zeznał, że już w drodze z G., tj. miejsca zamieszkania pokrzywdzonego, do W., B. L. bez żadnego ostrzeżenia uderzył w twarz, otwierającego butelkę piwa, M. P.. Przy czym uderzenie to było na tyle silne, że spowodowało u niego krwawienie. Nie można mieć wątpliwości, że takie zachowanie wypełniło znamiona bezprawnej groźby wobec pokrzywdzonego. Zeznał on bowiem, że wywołało w nim ono obawę, iż w razie sprzeciwienia się woli organizatorów wyjazdu, zostanie potraktowany w takim samym sposób (zob. zeznania pokrzywdzonego k. 125-126). Bacząc zaś na okoliczności, w jakich groźba ta została wyrażona, tj. wygląd zewnętrzny oskarżonego, znajdowanie się pokrzywdzonego w samochodzie wspólnie z oskarżonym i perspektywa spędzenia w jego towarzystwie kilku następnych dni w obcym kraju, stwierdzić należy, że groźba ta wywołałaby obawę jej spełnienia również w świadomości obiektywnego obserwatora tego zdarzenia, co stanowi niezbędną przesłankę do uznania jej za groźbę karalną, która zawiera się w definicji groźby bezprawnej zawartej w art. 115 § 12 k.k.(zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 4 lipca 2002 r., II AKa 163/02, KZS 2002, z. 7-8, poz. 38).

Analogiczna sytuacja miała miejsce już na terenie Francji, gdy jeden z uczestników wyjazdu – A. R., wyszedł ze sklepu bez przygotowanych wcześniej do kradzieży towarów. Wówczas to oskarżony B. L. w obecności pozostałej grupy, wyzywał go wulgarnymi słowami oraz groził pobiciem. Zdarzenie to opisał nie tylko pokrzywdzony W. C. (1), ale również M. B. (2), która wyjaśniła: „>>L.<< [A. R.-przyp. SA] bardzo długo nie przychodził, a później jak przyszedł to powiedział, że zatrzymała go ochrona, musiał uciekać i że zostawił torbę z kalkulatorami w sklepie . B. Zdenerwował się tym, że została torba z wkładem z folii aluminiowej i wyzywał tego mężczyznę o pseudonimie >>L.<< przy nas słowami >>ch..u zbolały<<, chciał go pobić(...). Po tym, jak zobaczyłam jak zareagował B., zaczęłam się bać” (k. 1172). Tego rodzaju sytuacja powtarzała się również w stosunku do pokrzywdzonego W. C. (1), gdy nie udawało mu się wynieść ze sklepu torbę z przygotowanym do kradzieży towarem, co również potwierdziła M. B. (2).

Ostatecznie, wobec wyrażenia przez W. C. (1) zdecydowanego sprzeciwu przeciwko dalszemu dokonywaniu kradzieży, oskarżony B. L. zastosował wobec niego przemoc, polegającą na biciu pokrzywdzonego rękami oraz metalową pałą po całym ciele. Dodatkowo oskarżony groził mu śmiercią, a następnie zniszczył należący do niego telefon komórkowy, zabrał jego dokumenty oraz odzież, pozostawiając go, w połowie nagiego, w nieznanym pokrzywdzonemu miejscu. Przy czym, wbrew twierdzeniom skarżącej, ocena materiału dowodowego, w zakresie zachowania oskarżonego, polegającego na spowodowaniu u pokrzywdzonego W. C. (1) obrażeń ciała opisanych w pkt XXI. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, została przez Sąd I instancji dokonana w sposób prawidłowy. Zważyć należy, że Sąd Okręgowy ustaleń w tym zakresie nie poczynił wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, ale wskazał również na opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej, wyjaśnienia M. B. (2), jak również zeznania D. P., której W. C. (1) zrelacjonował całe zdarzenie. Tych spójnych i korespondujących ze sobą relacji, nie są w stanie podważyć argumenty wysuwane przez apelującą, iż W. C. (1) nie doznał żadnych poważnych obrażeń, które zdaniem skarżącej powinny wystąpić na skutek opisanych przez niego zachowań oskarżonego. Owszem, ślady na ciele pokrzywdzonego nie były nazbyt intensywne, jednakże nie można zgodzić się z twierdzeniem zawartym w apelacji, że zasinienia na głowie, nogach oraz stłuczenie tułowia, nie były adekwatne do formy i intensywności doznanej przez W. C. (1) przemocy. Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, potwierdziła przecie, że tego rodzaju obrażenia mogły powstać w sposób i okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego (k. 539-541). Wobec jednoznacznych i zgodnych ze sobą relacji pokrzywdzonego oraz M. B. (2) i D. P., jak również potwierdzającymi je wnioskami opinii biegłego medyka sądowego, zarzut obrończyni oskarżonego B. L., jakoby Sąd Okręgowy ustalił ten fragment stanu faktycznego sprawy z naruszeniem przepisu art. 7 k.p.k., należało uznać za niezasadny.

Groźby oraz przemoc były przez oskarżonych B. L. oraz D. F. (1) stosowane również podczas wyjazdu, w którym uczestniczył pokrzywdzony D. W. (1). Wynikało to nie tylko z jego zeznań, ale także z wyjaśnień i zeznań M. B. (2), M. W., M. B. (1) oraz K. L. (2). Według nich, oskarżeni reagowali słowną i fizyczną agresją na najmniejszą choćby próbę sprzeciwu pokrzywdzonego D. W. (1). M. B. (2) wyjaśniła w tym zakresie, co następuje: „B. i D., jak widzieli, że ci nowi (D. W., M. B., M. W.- przyp. SA) mają jakiegokolwiek obiekcje co do dokonywania kradzieży, tłumaczyli, iż nie mogą się już wycofać(...) i, że kosztowało to ich już dużo pieniędzy.”(k. 1176). Trafnie ustalił Sąd Okręgowy w oparciu o wyjaśnienia M. B. (1), że w/w w trakcie całego wyjazdu został kilkukrotnie uderzony w twarz, a także pobity w hotelu. Oskarżeni zwracali się również do niego słowami: „jak tu już jesteś, to musisz to robić”(zob. wyj. M. B. – k. 1390 oraz k.

1916-1917). Tego rodzaju słów oskarżonych nie można było traktować inaczej jak gróźb, tym bardziej, że jak wyjaśnił M. W., oskarżeni w czasie drogi do Francji opowiadali o pobiciu W. C. (1), jakie miało miejsce podczas poprzedniego wyjazdu. Słowa te zostały odebrane przez uczestników podróży jako swoiste ostrzeżenie przed tym, co może im się stać, gdy nie będą wykonywać poleceń oskarżonych B. L. i D. F. (1) (zob. wyjaśnienia M. W. – k.1423). Groźba ta zresztą została następnie zrealizowana w stosunku do pokrzywdzonego D. W. (1), który został przez oskarżonych pobity i pozostawiony w lesie bez ubrania.

Przebieg powyższego zdarzenia, został szczegółowo opisany przez pozostałych uczestników wyjazdu. O pobiciu pokrzywdzonego wyjaśnił również R. C., któremu oskarżony B. L. przyznał się do swojego zachowania (k. 976). Relacje te w zasadniczym stopniu korespondowały z zeznaniami D. W. (1), dlatego też słusznie Sąd I instancji ocenił je jako wiarygodne. Trafnie stwierdził również, że osoby te nie miały powodu, aby bezpodstawnie obciążać swoimi wyjaśnieniami i zeznaniami oskarżonych B. L. i D. F. (1).

Również w przypadku pokrzywdzonego D. W. (1), skarżąca nie ma racji wskazując, że odniesione przez niego obrażenia nie były adekwatne do opisywanej przez niego intensywności ciosów zadawanych przez oskarżonych. Świadek W. S., do której D. W. (1) udał się po przyjeździe do W. zeznała, że pokrzywdzony posiadał na swoim ciele ślady świadczące o stosowaniu wobec niego przemocy fizycznej. Jak zeznała: „pokazywał mi zasinienia na plecach, siniaki, był poobijany. To jest pewne. Był posiniaczony.” Z kolei o użyciu przez oskarżonych B. L. i D. F. (1), do pobicia D. W. (1), trójkąta ostrzegawczego wyjaśnili inni uczestnicy wyjazdu. M. W. zrelacjonował: „Widziałem, jak go bili. B. wziął trójkąt awaryjny z auta i uderzył go w rękę ze dwa razy”. (k. 1424). Z kolei M. B. (1) wyjaśnił: „D.(...) w lesie został wyciągnięty chyba przez D. F. (1), ale wyszedł też B. L.. B. brał ze sobą trójkąt ostrzegawczy. Ja samego bicia nie widziałem. Słychać było krzyk D.” (k.1916v-1917). Mając więc na uwadze przytoczone relacje, do których odwołał się również Sąd I instancji, potwierdzające zeznania pokrzywdzonego D. W. (1) w zakresie formy i natężenia przemocy, jaką stosowali wobec niego oskarżeni B. L. i D. F. (1), stwierdzić należało, że ustalenia w tym zakresie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania.

Nie ma również racji obrończyni oskarżonego B. L., jakoby Sąd Okręgowy procedując w powyższym zakresie, dopuścił się naruszenia zasady bezpośredniości, poprzez zaniechanie przesłuchania na rozprawie świadka D. W. (1), a tym samym obrazę przepisów art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw.z art. 74 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że apelująca całkowicie nie trafnie wskazała przepisy, których naruszenie mogłoby ewentualnie skutkować obrazą przez Sąd I instancji zasady bezpośredniości. Żaden z wymienionych przez nią przepisów nie jest konkretyzacją tejsze reguły. Zapewniają one bowiem realizację zasady prawdy materialnej (art. 366 § 1 k.p.k. nakładający na przewodniczącego obowiązek pilnowania ,aby wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy), zasady oficjalności (art. 167 k.p.k. zezwalający sądowi na przeprowadzenie dowodów z urzędu) oraz zasady domniemania niewinności (art. 74 § 1 k.p.k. zwalniający oskarżonego z obowiązku dowodzenia swojej niewinności oraz dostarczania dowodów na swoją niekorzyść) (zob. T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, W-wa 2008, s. 788, 377, 247).

Po drugie - skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że obowiązująca w polskiej procedurze karnej zasada bezpośredniości doznaje pewnych wyjątków. O jednym z nich stanowi przepis art. 391 § 1 k.p.k., który Sąd Okręgowy zastosował postanawiając o odstąpieniu od bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadka D. W. (1) i to ewentualnie naruszenie zawartej w tym przepisie normy, obrończyni oskarżonego B. L. winna podnosić, wskazując na w/w decyzję Sądu I instancji. Przepis ten jednak został przez Sąd I instancji zastosowany w sposób prawidłowy. Norma w nim zawarta pozwala bowiem na odczytanie w odpowiednim zakresie protokołów złożonych poprzednio przez świadka zeznań w postępowaniu przygotowawczym, między innymi wtedy, gdy świadkowi nie można było doręczyć wezwania na rozprawę. Oczywiście w przypadku, gdy zeznanie świadka ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd nie powinien korzystać z możliwości, jakie daje wyżej powołany przepis bez uprzedniego wyczerpania możliwości przesłuchania takiego świadka, czyli bez stwierdzenia, że rzeczywiście zachodzą niedające się usunąć przeszkody w dochowaniu bezpośredniości (zob. wyrok Sn z dnia 15 maja 1978 r., I KR 91/78, OSNKW 1978, z. 11, poz. 135 oraz wyrok SN z dnia 24 lutego 1984 r., IV KR 35/84, OSNPG 1984, z. 7-8, poz. 82). Tego rodzaju sytuacja nie miała jednak

miejsca w przedmiotowej sprawie. Jak wynika z akt tej sprawy, Sąd Okręgowy kilkakrotnie usiłował doręczyć D. W. (1) wezwanie na rozprawę, również za pośrednictwem Policji. Starania te jednak zakończyły się niepowodzeniem, podobnie jak próba ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu (zob. k. 2154, k. 2220). Sąd I instancji podjął więc niezbędne czynności w celu przesłuchania w/w świadka. Pomimo tych starań, czynności tej nie udało się jednak przeprowadzić. W tej sytuacji Sąd nie miał innej możliwości wprowadzenia zeznań pokrzywdzonego do procesu, jak tylko poprzez ich odczytanie na podstawie zapisu art. 391 § 1 k.p.k.

W świetle przedstawionych wyżej rozważań, nie można również przyznać racji obrońcy oskarżonego D. F. (1), który zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, nie można skutecznie zarzucać obrazy zasady in dubio pro reo powołując się jedynie na własne wątpliwości co do ustaleń faktycznych lub wykładni prawa. Tak ujął to Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 października 2008 r.: „Dla oceny, czy nie został naruszony przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub interpretacji prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.” (V KK 114/08, OSNwSK 2008, poz. 1988) Jak zaś wykazano dowody, które Sąd Okręgowy wskazał jako podstawę swych ustaleń są przekonujące i ich analiza nie nasuwa, zdaniem tut. Sądu, żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy osk. D. F. (1) w zakresie przypisanych mu przestępstw z art. 189a § 1 k.k. Samo nie przyznanie się przez niego do winy, wątpliwości takich nie rodzi, gdyż pozostałe dowody zgromadzone w sprawie przeczą jednoznacznie jego wyjaśnieniom (tak też w postanowieniu SN z dnia 19 kwietnia 2011 r., III KK 93/11, Biul. PK 2011, z. 10, poz.31).

Nie było również zasadne powoływanie się przez obrońcę oskarżonego D. F. (1) na obrazę przepisu art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie można bowiem skutecznie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 410 k.p.k. tylko dlatego, że Sąd I instancji, dokonując oceny materiału dowodowego, za niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego, nieprzyznającego się do winy, a w konsekwencji pominął ten dowód przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy. Sąd Okręgowy poddał bowiem analizie cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, jednakże przeprowadzona przez niego ocena tych dowodów, wykluczyła wyjaśnienia oskarżonego D. F. (1) z grupy tych, które mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Jak z kolei wykazała kontrola instancyjna, ocena ta została dokonana w sposób poprawny, zgodny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). W sporządzonym przez siebie uzasadnieniu Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący przedstawił również swój tok rozumowania oraz rozważył wszystkie okoliczności łączące się ze sprawą.

Nie mógł okazać się skuteczny także zarzut obrazy przepisów art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, zarzut obrazy tych przepisów, jako norm o charakterze ogólnym, nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacji. Konieczne jest wskazanie przez skarżącego przepisu ustawy, którego obraza dałaby podstawę do postawienia tezy o naruszeniu przez Sąd meriti zasady prawdy materialnej oraz zasady obiektywizmu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2000 r., IV KKN 532/99, OSN PiPr 2001, z. 1, poz. 7; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; wyrok SN z dnia 5 października 2010 r., III KK 370/09, OSNwSK 2010, poz. 1878). Tego zaś obrońca oskarżonego nie uczynił. W tej sytuacji merytoryczne odniesienie się do podniesionego przez niego zarzutu nie jest możliwe.

III. Odnośnie zmiany kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu B. L. i D. F. (1) w punktach IX., XI., XVII., XIX., XXI. i XXII. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku:

Uznając ustalenia faktyczne w zakresie czynów przypisanych oskarżonym D. F. (1) i B. L. w punktach IX., XI., XVIII., XIX., XXI., XXII. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku za prawidłowe, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany ich kwalifikacji prawnej, uznając, że zachowania te stanowią jeden czyn wypełniający znamiona dwóch typów przestępstw, tj. handlu ludźmi z art. 189 a § 1 k.k. oraz spowodowania lekkich obrażeń ciała z art. 157 § 2 k.k. Analiza stanu faktycznego sprawy oraz treści definicji handlu ludźmi (art. 115 § 22 k.k.), wskazuje bowiem, że

dokonanie pobicia pokrzywdzonych W. C. (1) oraz D. W. (1) w dalszym ciągu wypełniało znamiona przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. Realizacja znamion tego czynu zabronionego nie została bowiem przez oskarżonych zakończona wraz ze zwerbowaniem pokrzywdzonych W. C. (1) i D. W. (1) w celu dokonywania przez nich przestępstw kradzieży, ale była kontynuowana poprzez wypowiedania pod ich adresem gróźb i stosowanie wobec nich przemocy opisanej w punktach XI., XXI. i XXII. części wstępnej zaskarżonego wyroku. Działania o takim charakterze, były przez oskarżonych podejmowane w celu dalszego przymuszenia pokrzywdzonych do poddania się ich woli, co wypełniało znamię „przechowywania” osoby w celu dalszego jej wykorzystywania do wykonywania usług (w tym przypadku dokonywania przestępstw kradzieży) o jakim mowa w definicji „handlu ludźmi” z art. 115 § 22 k.k.

Zważyć należy, że przestępstwo handlu ludźmi jest przestępstwem wieloczynowym (zob. E. Pływaczewski, [w:] Kodeks karny, część szczególna, tom II. Komentarz pod red. A. Wąska), na które składać się może kilka różnych zachowań mających na celu realizację jego znamion. I tak popełnia to przestępstwo ten, kto w jednym z celów wymienionych w art. 115 § 22 k.k., werbuje, transportuje, dostarcza, przekazuje, przechowuje lub przyjmuje osoby z zastosowaniem przemocy lub groźby bezprawnej, uprowadzenia, podstępny, wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, nadużycia stosunku zależności, wykorzystania krytycznego położenia lub stanu bezradności, udzielenia albo przyjęcia korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy osobie sprawującej opiekę lub nadzór nad inną osobą. Skoro więc oskarżeni, już po zwerbowaniu pokrzywdzonych W. C. (1) i D. W. (1) za pomocą wprowadzenia ich w błąd, stosowali wobec nich groźby i przemoc, w tym dokonali ich pobicia (przy czym osk. D. F. dokonał pobicia tylko D. W.), w celu dalszego wykorzystywania ich do dokonywania kradzieży, to tym samym kontynuowali popełnianie przestępstwa handlu ludźmi, jednakże już przy pomocy innych czynności wykonawczych. „Handel ludźmi” w rozumieniu przepisów art. 189a § 1 k.k. i art. 115 § 22 k.k. polegać więc może m.in. na „werbowaniu” innej osoby w celu dokonywania za granicą czynów zabronionych (np. kradzieży w supermarketach), przy zastosowaniu sposobów wymienionych w przepisie art. 115 § 22 k.k., a następnie „przechowywaniu” tejże osoby poprzez doprowadzenie jej groźbą bezprawną lub przemocą do stanu bezbronności, a w konsekwencji do braku możliwości przeciwstawienia się poleceniom dokonania czynów zabronionych oraz na stworzeniu sytuacji uniemożliwiającej zaniechania dalszego popełniania czynów zabronionych.

O jedności czynów opisanych w punktach IX. i X., XVIII. i XXI. oraz XIX. i XXII. części wstępnej zaskarżonego wyroku, przekonuje również zwartość czasowa i sytuacyjna wymienionych w nich zachowań, tożsamość pokrzywdzonych, a nade wszystko realizacja przez oskarżonych jednego zamiaru, jak również tej samej motywacji oraz tożsamego planu przestępczego (zob. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. Wolters Kluwers 2010, s. 45; J. Spotowski, Pomijalny (pozorny) zbieg przepisów ustawy i przestępstw. W-wa 1976, s. 33 i n.). Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonych polegające na zwerbowaniu, a następnie stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonych, miało na celu wykorzystanie ich do dokonywania kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji. Oskarżeni w zasadzie od początku obu wyjazdów dawali odczuć ich uczestnikom, że w razie odmowy dokonywania w/w przestępstw, poniosą przykre konsekwencje. Wobec więc zdecydowanego oporu pokrzywdzonych W. C. (1) i D. W. (1), oskarżeni zrealizowali swoje wcześniejsze groźby i dokonali ich pobicia, chcąc przymusić ich do dalszego posłuszeństwa.

Mając na uwadze, że przemoc zastosowana przez oskarżonych wobec W. C. (1) i D. W. (1) była na tyle intensywna, że spowodowała u nich skutki w postaci obrażeń naruszających czynności ich narządów ciała na czas poniżej 7 dni, pragnąc oddać w kwalifikacji prawnej czynów oskarżonych ich całą kryminalną zawartość, Sąd Apelacyjny zastosował kumulatywną kwalifikację prawną i uznał, że zachowania, których się dopuścili wypełniły znamiona dwóch przestępstw, tj. handlu ludźmi z art. 189a § 1 k.k. oraz spowodowania lekkich obrażeń ciała z art. 157 § 2 k.k. W sytuacji bowiem, gdy w wyniku zastosowanej przemocy, o jakiej mowa w art. 115 § 22 k.k., stanowiącej element „handlu ludźmi”, pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, właściwą kwalifikacją prawną zachowania sprawcy jest art. 189a § 1 k.k. i – w zależności od stopnia doznanych urazów – art. 156 § 1 k.k. albo art. 157 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wywołanie u pokrzywdzonego przestępstwem handlu ludźmi tego rodzaju obrażeń nie mieści się bowiem w znamionach tego typu czynu zabronionego (tak też w odniesieniu do przestępstwa pozbawienia wolności Z. Cwiągalski [w:] Kodeks karny, część szczególna. Komentarz. pod red. A. Zolla, Kraków 1999 r., s. 898).

Uznanie przez Sąd Apelacyjny, że przypisane oskarżonym przestępstwa z art. 189 a § 1 k.k. oraz z art. 157 § 2 k.k., stanowią w istocie jeden czyn, wymusiło nieznaczne zmiany w opisie tychże zachowań. Miały one charakter czysto redakcyjny, poza zmianą dokonaną w zakresie opisów czynów popełnionych na szkodę D. W. (1) oraz dat popełnienia poszczególnych przestępstw. Sąd Okręgowy, dokonując opisów czynów z art. 189a § 1 k.k. wskazał mianowicie omyłkowo, że pokrzywdzony został wprowadzony przez oskarżonych w błąd co do rzeczywistego celu wyjazdu, poprzez zaproponowanie mu, za pośrednictwem oskarżonego M. B. (1), pracy w hotelu we Francji. Tymczasem zgodnie z poprawnymi ustaleniami Sądu I instancji, pokrzywdzonemu zaoferowano w istocie pracę na plantacji rolnej. Takie też stwierdzenie znalazło się w opisie czynu oskarżonego M. B. (1), któremu przypisano przestępstwo handlu ludźmi, dokonane na szkodę D. W. (1). Mając to na uwadze, tut. Sąd dokonał odpowiedniej modyfikacji opisów czynów przypisanych oskarżonym B. L. i D. F. (1).

W związku z tym, że przestępcze zachowania oskarżonych B. L. i D. F. (1) w stosunku do pokrzywdzonych W. C. (1) i D. W. (1), zostały zakończone wraz z ich pobiciem oraz pozostawieniem w nieznanach pokrzywdzonym miejscach na terenie Francji, zaś daty tychże działań ustalono bezspornie w trakcie przewodu sądowego (odpowiednio 21 lipca 2009 r. oraz 28 lipca 2009 r.), w opisach czynów przypisanych oskarżonym należało określić rzeczywisty czas popełnienia tych czynów.

IV. Odnośnie zarzutów podniesionych w apelacji obrończyni oskarżonego B. L., dotyczących orzeczenia zawartego w punkcie XXVI. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (skazanie za przestępstwo z art. 276 k.k.):

zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Rozważania rozpocząć należy od wskazania sprzeczności w konstrukcji skargi odwoławczej w zakresie kwestionowania przez apelującą orzeczenia Sądu I instancji, zawartego w pkt XXVI. jego części dyspozytywnej. Otóż, w petitum apelacji skarżąca podniosła zarzut błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. w zw.z art. 92 k.p.k. i w zw.z art. 410 k.p.k. Przy czym, podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. apelująca wskazała, że dokonano tego „poprzez przyjęcie, że oskarżony (nawet gdyby przyjął, iż przekazał M. K. teczkę, w której znajdował się m.in. dowód osobisty B. C., choć oskarżony temu przeczy) posiadał wiedzę na temat jej zawartości.” Z kolei w uzasadnianiu apelacji, obrończyni B. L. stwierdziła, że „pomimo, iż poczynione w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia stanu faktycznego są prawidłowe, to jednak błędnie przyjęte zostało, iż zachowanie to wyczerpuje znamiona przestępstwa stypizowanego w treści art. 276 k.k., a co za tym idzie, iż oskarżonego można uznać za winnego popełnienia tego czynu”, co sugerowałoby, że apelująca wskazuje na błędne zastosowanie przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, co stoi w oczywistej sprzeczności z zarzutami podniesionymi w petitum skargi odwoławczej. W tej sytuacji, zarzut naruszenia prawa materialnego należało potraktować jako tzw. zarzut ewentualny i odnieść się do niego zaraz po rozważaniach w przedmiocie zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów prawa procesowego.

Zarzuty te jednak nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd I instancji prawidłowo ustalił bowiem, że oskarżony B. L. dopuścił się ukrycia dowodu osobistego wystawionego na nazwisko B. C., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Ustalając stan faktyczny, Sąd Okręgowy oparł się bowiem na całym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie i ocenił go swobodnie, według wskazań zawartych w przepisie art. 7 k.p.k. Na materiał ten składały się wyjaśnienia oskarżonego B. L., które ograniczyły się wyłącznie do prostego zaprzeczenia zarzutowi mu postawionemu, zeznania B. C., który opisał okoliczności zagubienia przedmiotowego dokumentu tożsamości, zeznania M. K., która wskazała, że oskarżony B. L. oddał jej na przechowanie teczkę z dokumentami, w której znajdował się m.in. dowód osobisty B. C. oraz protokół zatrzymania rzeczy.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że świadek M. K. fałszywie pomawia oskarżonego B. L.. W trakcie procesu nie ujawniono żadnych okoliczności, wskazujących na istnienie między w/w osobami konfliktu. Nic nie wskazywało również na to, aby świadek M. K. miała interes w zaszkodzeniu osobie oskarżonego. Zestawiając zaś jej zeznania z faktem, że wśród dokumentów, które według świadka miał u niej pozostawić oskarżony B. L., znajdowała się również wizytówka z napisem: „B. L. (...)”, nie można mieć wątpliwości co do tego, że ustalenia Sądu I

instancji stanowiły wynik poprawnego rozumowania. Zgodne z zasadami logiki, jak również regułami doświadczenia życiowego, było również przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony B. L., dysponując przedmiotową teczką, miał świadomość tego, jakiego rodzaju dokumenty się w niej znajdują. W przeciwnym razie zatrzymanie jej przez oskarżonego, a następnie oddanie na przechowanie M. K. byłoby, pozbawione logiki.

Wątpliwości Sądu Apelacyjnego nie budzi również kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego, zastosowana przez Sąd I instancji, skoro „ukrywanie” dokumentu stanowi utajnienie miejsca jego przechowywania, a więc umieszczenie w takim miejscu, o którym jego legalny dysponent nie wie. Istota ukrycia polega zatem na ulokowaniu dokumentu w miejscu nieznanym dla osoby uprawnionej, gdy sprawca swoje działanie w sposób świadomy ukierunkowuje na wywołanie takiego stanu, aby dokument był ukryty, schowany, niedostępny dla osoby uprawnionej (zob. wyrok SN z dnia 23 maja 2002 r., V KKN 404/99, OSNKW 2002, z. 9-10, poz. 72). Taki też zamiar towarzyszył oskarżonemu B. L., który przekazał dowód osobisty B. C. „na przechowanie” swojej znajomej M. K., a więc pozostawił go w miejscu, o którym uprawniony posiadacz nie miał żadnej wiedzy, jak również nie miał do niego dostępu.

V. Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) – adw. S. T.:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Niezasadne w stopniu niemalże oczywistym jest twierdzenie skarżącej, że Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. B. (1) w punkcie XXIX. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy dokonał bowiem w tym zakresie analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zaś zebrane dowody ocenił swobodnie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Jak już wspomniano w jednej z poprzednich części niniejszego uzasadnienia, odnoszącej się do czynów popełnionych na szkodę D. W. (1) przez oskarżonych B. L. i D. F. (1), głównymi dowodami wskazującymi na sprawstwo oskarżonego M. B. (1) w zakresie czynu z art. 189a § 1 k.k. są zeznania pokrzywdzonego oraz wyjaśnienia M. W.. Ten ostatni wyjaśnił, że przed wyjazdem oskarżony sam rozmawiał z D. W. (1) i najprawdopodobniej nie powiedział mu o prawdziwym celu wyjazdu: „M. z nim [D. W. (1)- przyp. SA] rozmawiał i go namówił do wyjazdu. Natomiast ja nie byłem przy tej rozmowie i tak do końca to nie wiem czy D. W. (1) wiedział, że jedziemy na kradzież.” (k. 285, 1420). M. W. potwierdził więc zeznania pokrzywdzonego odnośnie wprowadzenia go przez oskarżonego M. B. (1) w błąd co do rzeczywistych planów organizatorów wyjazdu do Francji. Wyjaśnienia te słusznie zostały przez Sąd I instancji uznane za wiarygodne. Po pierwsze – nie istniały żadne podstawy, aby uznać, że M. W. fałszywie pomawia oskarżonego, nie ujawniły się bowiem jakiegokolwiek okoliczności, które wskazywałyby na jego interes w zaskodzeniu współoskarżonemu, przeciwnie oskarżony jest jego kuzynem i jak wynika z ich wyjaśnień, łączyły ich dobre relacje. Po drugie –swoje wyjaśnienia tej treści M. W. powtórzył dwukrotnie w trakcie postępowania przygotowawczego i były to, w ocenie tut. Sądu, wyjaśnienia spontaniczne. Wyjaśnienia te zmienił dopiero podczas rozprawy przed Sądem, gdzie zeznawał już w charakterze świadka, a więc po przemyśleniu całej sytuacji i zorientowaniu się, jak poważne konsekwencje prawne grożą jego kuzynowi - oskarżonemu M. B. (1), za wprowadzenie pokrzywdzonego D. W. (1) w błąd co do faktycznego celu wyjazdu do Francji. Po trzecie – wyjaśnienia M. W. z postępowania przygotowawczego uwiarygodnia również inna część jego relacji. W pewnym momencie stwierdził on bowiem, że wraz z oskarżonym M. B. (1) musieli znaleźć jeszcze jedną osobę chętną do wyjazdu, co okazało się trudne („W wyjeździe miał uczestniczyć M., ja, M. i jeszcze ktoś, ale nikogo nie można było znaleźć. M. znalazł D. W. (1)” – k. 285). Oczywistym zaś pozostaje, że dużo większą zachętą do wyjazdu za granicę dla większości osób będzie zaproponowanie im uczciwej pracy, nie zaś dokonywanie przestępstw. Pomijając nawet związane z tym wątpliwości etyczne, należy zwrócić uwagę na spore ryzyko związane z dokonywaniem kradzieży na terenie centrów handlowych i niewielką, w porównaniu z rozmiarem tego ryzyka, korzyść majątkową, jaka była za to oferowana. Szczególne znaczenie okoliczność ta miała dla pokrzywdzonego D. W. (1), który znajdował się wówczas w okresie próby orzeczonej wyrokiem skazującym go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób ocenił również zeznania pokrzywdzonego D. W. (1). Rozważania na ten temat znalazły się we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia i nie ma potrzeby powoływać wskazanych tam argumentów ponownie.

Całkowicie sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami samego oskarżonego M. B. (1), jest z kolei twierdzenie apelującej, jakoby oskarżony ten sam nie miał świadomości rzeczywistego celu wyjazdu do Francji. Oskarżony szczegółowo opisał w swoich wyjaśnieniach okoliczności, w jakich dowiedział się o przedmiotowym wyjeździe. Wynika z nich, że od początku wiedział, co jest jego prawdziwym celem. Poinformował go o tym R. C., przez którego poznał on oskarżonego B. L.. Jak wyjaśnił dalej sam oskarżony, B. L. spotkał się z nim i R. C. osobiście i wyjaśnił mu na czym będzie polegał jego udział w kradzieżach na terenie Francji. Następnie wszyscy udali się do M. W., któremu zaproponowano udział w całym przedsięwzięciu i poinformowano o szczegółach wyjazdu. Wyjaśnienia oskarżonego, co do zasady, potwierdził R. C. i M. W. . Choć pewne szczegóły zostały przez nich przedstawione odmiennie niż uczynił to osk. M. B. (1), jednakże z ich wyjaśnień i zeznań wynika jednoznacznie , że oskarżony ten doskonale zdawał sobie sprawę z tego po co jedzie za granicę.

Ostatnie z podniesionych przez skarżącą zagadnień dotyczyło kwestii świadomego wypełnienia przez oskarżonego M. B. (1) znamion przestępstwa handlu ludźmi, przy ostatecznym przyjęciu, że ukrył on przed D. W. (1) rzeczywisty cel wyjazdu do Francji. Oczywiście na gruncie prawa karnego wymaga się, aby sprawca czynu zabronionego zdawał sobie sprawę z jego bezprawności. Nie oznacza to jednak, że musi on mieć świadomość oceny prawnej podejmowanego przez niego działania dokonanej przez ustawę karną, ujmując inaczej – że „musi myśleć językiem ustawy”. Przedmiotem świadomości sprawcy nie ma być konkretny przepis karny zapisany w ustawie, nie jest zatem konieczne ustalenie, aby sprawca znał treść ustawowych znamion czynu zabronionego. Wystarczy bowiem ustalenie, że uświadamiał sobie, iż czynem swym naruszył przewidzianą regułę postępowania, do przestrzegania której był zobowiązany (tak J. Giezek, Komentarz do art. 30 kodeksu karnego, System Informacji Prawnej LEX). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że choć oskarżony nie miał świadomości, który przepis prawny kryminalizuje jego zachowanie, to jednak zdawał sobie sprawę, że wprowadzając D. W. (1) w błąd co do prawdziwego celu wyjazdu za granicę i mając świadomość, że pokrzywdzony zostanie wykorzystany tam do dokonywania przestępstw kradzieży, narusza regułę postępowania zakazującą przedmiotowego traktowania osoby ludzkiej.

I. Odnośnie kar wymierzonych oskarżonym B. L., D. F. (1) i M. B. (1):

Nie można uznać, że wymierzone w/w oskarżonym kary jednostkowe za przypisane im przestępstwa są rażąco surowe, skoro kary te zostały orzeczone albo w minimalnych granicach ustawowego zagrożenia, albo nieznacznie powyżej tej granicy, zaś w przypadku oskarżonego M. B. (1) nawet z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd I instancji uwzględnił przy tym i właściwie wyważył przy wymiarze tych kar wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonych.

Wobec dokonanej przez Sąd Apelacyjny zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych B. L. i D. F. (1), zachodziła konieczność wymierzania tym oskarżonym nowych kar łącznych pozbawienia wolności. Orzekając je, Sąd miał na uwadze ścisły związek podmiotowo- przedmiotowy zachodzący między przypisanymi oskarżonym zachowaniami, wyrażający się zbliżonym zamiarem i motywacją, jak również bliskością czasową i sytuacyjną pomiędzy tymi czynami.

Wątpliwości tut. Sądu nie budzą również orzeczone oskarżonym kary łączne grzywnien orzeczone oskarżonym B. L. i D. F. (1). Czyny te z pewnością łączy ścisły związek czasowo-sytuacyjny, co znalazło wyraz w stosunkowo łagodnych wymiarach kar łącznych. Z uwagi na to, nie można uznać ich za rażąco niewspółmierne w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Trafnie Sąd I instancji wskazał również, że stosunkowo długi okres czasu próby, zastosowany wobec oskarżonego M. B. (1), uzasadniony jest znacznym stopniem społecznej szkodliwości przestępstw, jakich się dopuścił, w szczególności przestępstwa handlu ludźmi.

Wobec jednoznacznego brzmienia przepisów art. 73 § 2 k.k. oraz art. 45 § 1 k.k., nie budzą zastrzeżeń orzeczenia Sądu I instancji odnośnie nałożenia na oskarżonego M. B. (1) dozoru kuratora, zaś na oskarżonych B. L. i D. F. (1) środka karnego przepadku korzyści majątkowej.

II. Odnośnie kosztów postępowania odwoławczego:

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. oraz adw. S. T., kwoty po 600 zł z tytułu nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym B. L. i M. B. (1) z urzędu, powiększone o stawkę podatku VAT.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i w zw. z art. 633 k.p.k. oraz przepisu art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 r. Nr 49, poz. 223).